Contributed by M. Lievens
maandag, 03 mei 2004 - Last Updated zaterdag, 26 mei 2007

Na de affaire Faust (zomer 2002) en de daaropvolgende onder voogdijstelling van BBTK-Brussel, leek de rust langzaam weer te keren in BBTK. Maar plots, kort voor Mia De Vits voor een plaats op de SP.A lijst 'koos', werd de nationaal secretaris van BBTK-financieën, Thierry Nollet, ontslagen. Dit veroorzaakte heel wat beroering binnen de sector: rumoerige vergaderingen, persconferenties,... en veel onduidelijkheid. Wij keren eventjes terug naar het begin van het verhaal. De Affaire Faust

Het was Thierry Nollet, zoon van Michel Nollet (ABVV-voorzitter) en toenmalig Secretaris van de financiële sector in Brussel, die de kat de bel had aangebonden met zijn klacht over slecht financieel beheer in BBTK-Brussel. Dat was de start van de ondertussen welbekende saga. Ook al was Faust links georiënteerd, en was dat ongetwijfeld een bijkomend motief voor de aanval op zijn positie, er was ook slecht beheer en dat moest terecht rechtgetrokken worden.

Samen met alle Brusselse BBTK-secretarissen en Christian Roland (nationaal voorzitter van BBTK) en met de steun van Mia De Vits voerde Nollet de forcing om Faust te wippen, wat ook is gelukt. BBTK Brussel kwam onder voogdij van BBTK-nationaal, Faust werd afgedankt en een gerechterlijk onderzoek werd gestart tegen hem en verschillende leden van het secretariaat.

Voor vele delegees was dat een moeilijke situatie. Zij werden in hun bedrijven voortdurend geïnterpelleerd over de tonnen krantenartikels en het beheer van hun lidgelden. In BBTK-Brussel werden ze gedwongen partij te kiezen. Iedereen moest kamp kiezen of werd als een verrader aanzien. De autoritaire methodes van Thierry Nollet culmineerden in die periode om alle troepen in het gelid te krijgen tegen Faust.

Thierry Nollet begon als syndikaal afgevaardigde in P&V-verzekeringen, een oud ABVV bastion. In 1999 werd hij secretaris van de financiële sector in Brussel. Aanvankelijk won hij krediet als medeorganisator van dynamische stakingen voor een sectorovereenkomt met arbeidsduurvermindering, die een zeker succes kenden. Daardoor kon hij een trendbreuk realiseren met zijn twee voorgangers, die op het einde van hun carrière waren en zijn dynamiek en enthoesiasme ontbeerden.

In zijn korte maar intense fase als Brussels secretaris wierp hij zich op als een intelligente 'bendeleider' met als belangrijkste doel een machts-positie tot op het hoogste vakbonds-niveau. Hiervoor hanteerde hij alle mogelijke methodes die tegelijkertijd de vakbond dynamiseerden en de democratische tradities van de BBTK verpletterden:

- Bij de verkiezing van Thierry Nollet als secretaris bleek dat alle afgevaardigden van P&V uit het ganse land werden ingeschreven als lid van de Brusselse afdeling en dus op de Algemene Vergaderingen van de sector hem een absolute en toegewijde meerderheid konden bezorgen.

- Hij herlanceerde een praktijk van regelmatige Algemene Vergaderingen met een nooit gezien aantal aanwezige delegees, riep specifieke instanties in het leven waar veel delegees bij betrokken werden en er groeide een nieuwe dynamiek in de financiële sector. Maar terzelfdertijd schiep hij een ondemocratisch klimaat met manipulatie en intimidatie, geroep en getier. Eerlijke en open vormen van discussie en beslissen werden hierdoor onmogelijk gemaakt, zelfs het stellen van een vraag of een onthouding bij een stemming leidde geregeld tot een woede uitbarsting. Delegees (zeker van kleinere bedrij-ven) die niet stemden zoals gewenst werden geïntimideerd en geïsoleerd. Kritische en zelf-standig denkende delegees haakten af of plooiden zich terug binnen hun bedrijf; of erger nog, verlieten de BBTK. Zo vertrok bijna de complete BBTK-ploeg van AGF naar de christelijke CNE.

- Hij steunde de delegees in kleine of middelgrote banken, die in slechte krachtsverhoudingen en na jarenlang moeizaam syndicaal werk, plots hun zelfvertrouwen terugvonden en overwinningen in de wacht konden slepen. Vanuit die basis van trouwe volgelingen verbrak hij de evenwichten in de financiële sector om zogenaamde democratische redenen.De grote banken, met autonome en kritische delegees, verloren aan gewicht in de sector ten voordele van de kleinere banken... In de grote banken trachtte hij de delegaties voor zich te winnen door verdeel en heers praktijken, de

kritische elementen te neutraliseren en in een zwart daglicht te stellen, de lijsten voor de sociale verkiezingen te wijzigen, zelfs delegees aan te klagen bij hun directies.

- De mandaten voor instanties of congressen (vb BBTK-congres van Brussel van 7-8 mei 2002) werden op enkele uitzonderingen na, "gegeven" aan delegees op voorwaarde dat zij het stemgedrag van de tweede secretaris die voor hen in de zaal zat, zouden volgen. (Niet voor niets was die secretaris, Nathalie Piens, ook van P&V-verzekeringen en op dezelfde manier als T.Nollet verkozen, en hem volledig en onvoorwaardelijk toegewijd)

Nollet en De Vits - twee handen op één buik

Door deze putsch-techniek kon Nollet Faust elimineren. Maar zijn poging om diens plaats in te nemen stuitte nu op verzet van een aantal andere Brusselse BBTK secretarissen (o.a. van de industrie, de handel en de non-profit). Waarop Nollet de nationaal secretaris van de financiële sector Robert Wittebroek op brugpensioen manoeuvreerde en zijn plaats innam. Dit was niet Nollet's eerste keuze want zijn syndicale machtsbasis lag op regionaal vlak. In zijn nieuwe positie kwam hij al snel in conflict met vooral Vlaamse secretarissen die zich bedreigd voelden door zijn onstilbare machtshonger. Brussel bleef dus zijn echt objectief.Twee obstakels stonden hem daarbij in de weg: Christian Roland, die als nationaal secretaris de voogdij heeft over Brussel, en zoals gezegd de andere Brusselse secretarissen. Het is om die twee elementen te destabiliseren dat Nollet een nieuw offensief inzet door (oudere?) financiële dossiers op te rakelen. Daarbij kwam het tot een eigen-aardig monsterverbond met de oude Faustiens (onder andere diens boekhouder), die blijkbaar gegevens verschaften tegen Christian Roland. Dit blijkt een "leeg" manoeuver. Dat er nog fouten te bespeuren zijn in het beheer, valt niet uit te sluiten. Maar de gedachte dat Christian Roland nog ernstige wanpraktijken zou tolereren, na alle affaires en terwijl het parket er met zijn neus op zit, lijkt wel ver gegrepen. Bovendien zijn ondertussen de meeste schulden van BBTK Brussel (RSZ bijdragen, achterstallige ledenbijdragen naar nationaal enz...) weggewerkt. Nollet slaagde er echter wel in daarmee Mia De Vits in zijn "operatie" te betrekken. Thierry Nollet en zijn vader Michel Nollet zijn zeer nauw verbonden met Mia De Vits.

De uitschakeling van Faust diende niet alleen om de carrièrehonger van de jonge Nollet te verzadigen Zij moet ook geplaatst worden in het meer algemene kader van de centraliseringspogingen van de nationale top van het ABVV, tegen de historisch gegroeide onafhankelijkheid van de centrales (Metaal, BBTK, ACOD..) en de regio's in. Voeg daarbij haar autoritaire trekjes en haar gematigde koers (na het aantreden van Steve Stevaert als sp.a-voorzitter ging ze terug in het partijbureau van de sociaal-demo-craten zetelen), en alle ingrediënten zijn daar om de vooral Waalse wrevel rond haar persoon te verklaren.

Thierry Nollet liet de twee Brusselse secretarissen van de financiële sector brieven opstellen waarin wordt geponeerd dat in Brussel niet valt te werken, dat de financiële toestand niet duidelijk is en dat er geen antwoord komt op vragen om opheldering. De brieven worden naar hun zeggen ondertekend door 250 delegees van de sector terwijl een heel aantal onder hen hier niets van afwisten. Ze noemen het beheer 'ondoorzichtig, sectair en anarchistisch'. De brieven worden aan Mia De Vits bezorgd. Zij vindt er niet beter op dan ze naar de interne audit van het ABVV te sturen en ermee naar het parket te stappen, in plaats van Christian Roland er eerst over aan te spreken. Die zet schiet deze laatste en ook andere nationale secretarissen in het verkeerde keelgat. Het is de druppel die de emmer doet overlopen: de positie van Mia De Vits wordt onhoudbaar.

Verdwijnt Nollet ?

Na een vergadering van het uitvoerend bureau, bijeengeroepen door Christian Roland en in aanwezigheid van alle federale secretarissen van de BBTK, moest Nollet zijn valiezen pakken. De vergadering stemde 29 tegen 1 (Nollet zelf), voor diens vertrek. Voor alle secretarissen was Nollet nu echt te ver gegaan.Nollet kreeg op het uitvoerend bureau de keuze om in onderling akkoord te vertrekken, of om zich verder te verdedigen voor een uitvoerend bestuur (waarin ook delegees

zitten) van BBTK-nationaal. Dat laatste weigerde hij. Maar Nollet vertrok wel met een ferme gouden handdruk (gedurende 2 dagen onderhandeld door zijn vader Michel Nollet) onder de voorwaarde dat hij verder over "de affaire" zou zwijgen.

Ondertussen beschikt Thierry Nollet nog altijd over een klein maar zeer hardnekkige deel van zijn aanhangers in BBTK Brussel waaronder nog maar één van de 2 secretarissen, Nathalie Piens. De andere, Miranda Ulens, verklaarde op de algemene vergadering dat ook zij zich had laten manipuleren en voor de kar van T.Nollet spannen. Deze Nollet getrouwen organiseren persconferenties zogezegd in naam van de hele financiële sector, terwijl er geen enkele stemming over plaatsvond. Het is dan ook geen toeval dat een aantal goeie delegees het voor bekeken houden of naar een andere vakbond overstappen. Ook komt verzet op gang tegen de machinaties van de Nollet-clan in BBTK-Brussel. Zo kwam er een petitie tegen de genoemde persconferenties, ondertekend door belangrijke delen van syndicale comités o.a. van een aantal grote banken. Daarin wordt duidelijk gesteld dat er moet gestopt worden met in de pers standpunten in te nemen alsof het de mening van alle delegees van de financiële sector zou vertolken: "Not in our Name !"

Ondertussen komen de sociale verkiezingen eraan, terwijl veel delegees ook tijd moeten besteden aan de interne poespas. In de bedrijven zelf worden zij gelukkig vooral beoordeeld op wat ze op de werkvloer bereikten. In elk geval zal de affaire toch een impact hebben op de sociale verkiezingen, en is de strijd niet gestreden om een democratische, strijdbare en progressieve vakbond herop te bouwen.